

Закутій Христина
група О-21
Гусятинський коледж
Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя,
Гусятин, Україна
Науковий керівник: Голич Наталія
викладач економічних дисциплін
Гусятинський коледж
Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя
сmt Гусятин, Україна
Khrystyna Zakutii
group O-21
Husyatsinsky College
Ternopil Ivan Puluj National Technical University
Husyatin, Ukraine
Scientific supervisor: Nataliia Holych
teacher of economic disciplines
Husyatsinsky College
Ternopil Ivan Puluj National Technical University
Husyatin, Ukraine

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЕКОЛОГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ **FEATURES OF DEVELOPMENT OF ENVIRONMENTAL MANAGEMENT**

У сучасному світі, екологічний менеджмент – це діяльність, яка покликана давати конкретні рекомендації з різних шляхів використання природних ресурсів та яка сприяє розробці основ концепції стійкого еколого-економічного розвитку. В основу такого розвитку покладено принцип відмови від сформованої на практиці концепції екстенсивного економічного зростання, що лежала в основі розвитку системи світового господарства і природних ресурсів та яка базувалася на уявленні про невичерпність і необмеженість можливостей природного середовища до самовідновлення. Сучасна людина своєю діяльністю створює значне навантаження на природу, може розпоряджатися природними ресурсами в своїх інтересах та тільки неспроможна протистояти таким стихійним силам і явищам природи як землетруси, виверження, повені. Але й тут багато чого залежить від своєчасного попередження небезпеки цих природних явищ і вживання відповідно до них особливих заходів [1].

У процесі розвитку суспільства постійно виникають протиріччя між зростаючими потребами людей і обмеженими можливостями біосфери та природних ресурсів. Екологічний менеджмент має враховувати ці протиріччя і визначати раціональні співвідношення між рівнями споживання, розвитку виробництва й екологічними факторами.

Загострення екологічної ситуації в різних частинах світу призвело до того, що держави змушені були шукати шляхи виходу зі становища, яке склалося. Так, у багатьох країнах було розроблено 5-10-річні програми поліпшення якості навколишнього середовища. Варто зазначити, що сьогодні понад 100 країн світу мають державні органи управління охороною навколишнього середовища (міністерства охорони середовища, агентства з охорони, департаменти охорони навколишнього середовища). Всі екологічні проблеми мають глобальний характер, тому не можуть бути вирішені самостійно однією країною, а потребують об'єднання зусиль декількох держав. Держави змушені вступати у багатобічні відносини, часто під егідою міжнародних організацій, союзів чи програм, що входять у систему ООН, а також інших неурядових організацій. Зокрема, до них відносять:

1. Міжнародну наукову раду (International Council of Scientific Unions (ISC)).

2. Науковий комітет з проблем навколишнього середовища (СКОП).
3. Програму ЮНЕСКО «Людина і біосфера» (The Man and the Biosphere Programme (MAB)).
4. Програму ООН з довкілля (ЮНЕП) (United Nations Environment Programme).
5. Міжнародну океанографічну комісію (МОК) (Intergovernmental Oceanographic Commission).
6. Всесвітню організацію охорони здоров'я (ВООЗ) (World Health Organization (WHO)).
7. Глобальну систему моніторингу навколишнього середовища (ГСМНС).
8. Міжнародний союз охорони природи (МСОП) (International Union for Conservation of Nature (IUCN)).
9. Всесвітню метеорологічну організацію (ВМО) (World Meteorological Organization).
10. Всесвітню організацію з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО) (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO)).
11. Міжнародний союз студентів (МСС) (International Union of Students (IUS)).

Україна, для вирішення актуальних питань сьогодення та з метою інтеграції до світового співтовариства щодо розв'язання глобальних екологічних проблем, також активно співпрацює з міжнародними організаціями в сфері охорони навколишнього природного середовища. Серед основних напрямів співробітництва з міжнародними організаціями виділяють охорону біологічного різноманіття, охорону транскордонних водотоків і міжнародних озер, зміну клімату, охорону озонового шару, охорону атмосферного повітря, поводження з відходами та оцінку впливу на довкілля [2].

Для нинішнього етапу розвитку України впровадження і дотримання правил системи екологічного менеджменту в процесі суспільного виробництва є вкрай необхідним. Адже неефективне використання природних ресурсів, а насамперед земельних, призводить до невідворотних процесів в навколишньому середовищі. Сьогодні питання екологічного менеджменту дедалі більше актуалізується у зв'язку із зростанням законодавчих вимог до підприємств-виробників та інтересу громадськості до вирішення питань у сфері навколишнього середовища.

Перелік використаних джерел:

1. Екологічний менеджмент : навчальний посібник / за ред. В.Ф. Семенова, О.Л. Михайлюк. – К. : Знання, 2006. – 366 с.
2. Офіційний сайт Міністерства енергетики та захисту довкілля України. URL: <https://menr.gov.ua/>